

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžr/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200506
Dátum vydania rozhodnutia: 06.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5016200506.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľky: S., proti odporcovi: Okresný úrad Liptovský Mikuláš, pozemkový a lesný odbor, so sídlom Kollárova č. 2, Liptovský Mikuláš, za účasti účastníkov konania: 1/ W., 2/ T., 3/ Y., 4/ W., 5/ Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, regionálny odbor Liptovský Mikuláš, so sídlom Kollárova č. 2, Liptovský Mikuláš, 6/ LESY Slovenskej republiky, so sídlom SNP č. 8, Banská Bystrica, v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. k.: OÚ-LM-PLO-30-2016/000473-47/Kra zo dňa 30. marca 2016, konajúc o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/41/2016-44 zo dňa 21. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/41/2016-44 zo dňa 21. októbra 2016 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke a ďalším účastníkom konania právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) v konaní podľa § 250l Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. OÚ-LM-PLO-30-2016/000473-47/Kra zo dňa 30.03.2016, ktorý rozhodol podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“) tak, že dedičia navrhovateľky W. B. - S. N., W. Z., T. T., Y. N. a W. B. B. nespĺňajú podmienky ustanovené zákonom o pôde na navrátenie vlastníckeho práva alebo priznaní práva na náhradu pozemkov, pôvodne zapísaných na vlastníkov V. a W., rod. V. v nasledujúcich katastrálnych územiach: kat. úz. V. kat. úz. O. kat. úz. K., kat. úz. V. L. a kat. úz. Z., ktoré boli vo výroku špecifikované pozemnoknižnými vložkami a pozemnoknižnými parcelami a to z dôvodu, že na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. v znení

nariadenia č. 64/46 Sb.n.SNR 1842/47 o konfiškácii a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov došlo ku konfiškácii nehnuteľného majetku osoby uplatňujúcej si reštitučný návrh W. pred začatím rozhodného obdobia, t.j. pred 25.02.1948 a preto nebola splnená základná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľností podľa zákona o pôde v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o pôde, a to, že nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia vlastníckeho práva štátom.

1.2 Krajský súd v Žiline poukázal, že preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu v zmysle § 250l a nasl. O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v medziach odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní navrhovateľky v odvolacej lehote, pričom zistil, že napadnuté rozhodnutie je zákonné a preto je potrebné ho potvrdiť podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

1.3 Poukázal, že z Upovedomenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. 23.313/46-I/B zo dňa 24.06.1946 vyplynulo, že predsedníctvo Slovenskej národnej rady na svojom zasadnutí dňa 18.04.1946 rozhodlo na návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy predložený po dohode s Povereníctvom vnútra, že V. V. - J., W. B., rod. V., obyvateľov v B., treba považovať podľa písm. d/ ods. 1 § 1 nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR za zradcov alebo nepriateľov slovenského národa. Na základe tohto rozhodnutia sa považuje pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 citovaného nariadenia, patriaci vlastníckym právom V. a W., rod. V. za skonfiškovaný ku dňu 01.03.1945, a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádza. Z uvedeného listinného dôkazu vyplýva, že ku konfiškácii nehnuteľností W. B. došlo na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. SNR individuálnym správnym aktom zo dňa 18.04.1946.

1.4 Krajský súd v Žiline zdôrazňuje, že v uvedenej veci bolo v správnom konaní vydané skoršie rozhodnutie č. k. OÚ-LM-PLO-24-2015/000362GK zo dňa 09.03.2015, ktoré krajský súd rozsudkom č. k. 22Sp/74/2015-32 zo dňa 2. októbra 2015 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. z dôvodu, že podľa názoru súdu správny orgán nesprávne vec posúdil, keď konštatoval, že oprávnená osoba W. B. splnila všetky podmienky pre navrátenie práva ku konfiškovaným nehnuteľnostiam, vrátane podmienky prechodu vlastníckeho práva na štát v rozhodnom období. Súd v rozsudku 22Sp/74/2015-32 zo dňa 2. októbra 2015 konštatoval, že v danom prípade došlo ku konfiškácii nehnuteľného majetku osoby uplatňujúcej si reštitučný návrh W. B. pred začatím tzv. rozhodného obdobia upraveného v § 4 ods. 1 Zákona o pôde (doba od 25.02.1948 do 01.01.1990, ďalej len „rozhodné obdobie“), t.j. pred 25.02.1948, a preto nebola splnená základná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľností podľa zákona o pôde v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o pôde a to, že nedošlo k prechodu jej vlastníckeho práva na štát v rozhodnom období. V uvedenom rozsudku bolo podrobne odôvodnené právne posúdenie uvedenej otázky zo strany súdu, vrátane citovania konkrétnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Proti tomuto rozsudku sa žiaden z účastníkov súdneho konania, t.j. ani súčasná navrhovateľka, neodvolal. Správny orgán vo veci rozhodol opätovne a to v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Žiline vysloveným v rozsudku č. k. 22Sp/74/2015-32 tak, že dedičia po oprávnenej osobe nespĺňajú podmienky ustanovené zákonom o pôde práve z dôvodu odňatia vlastníckeho práva pred rozhodným obdobím. Až voči tomuto rozhodnutiu správneho orgánu podala navrhovateľka odvolanie, ktoré je predmetom tohto konania.

1.5 Krajský súd v Žiline vyslovil svoj právny názor v totožnej veci už rozsudkom č. k. 22Sp/74/2015-32 zo 2. októbra 2015, pričom nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska). Konkrétne k tejto právnej otázke krajský súd opätovne uviedol nasledovné:

1.6 Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989. Zákonodarcou novelou zákona o pôde a zákonom č. 93/1992 Zb. rozšíril okruh oprávnených osôb, ktoré majú nárok na vydanie nehnuteľností o fyzické osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, napr. nariadenie Zboru povereníkov 26/1948 Sb.n.SNR. Pokiaľ

ide o konfiškáciu poľnohospodárskeho majetku, odvoláva sa zákon na nariadenie SNR 104/1945 Sb. SNR a pokiaľ ide o odsúdenie podľa osobitných predpisov, na nariadenie SNR 33/1945 Sb. SNR o potrestaní fašistických zločincov, okupantov, zradcov a kolaborantov.

1.7 Otázku, či priznanie reštitučného nároku podľa zákona o pôde je možné podľa § 6 ods. 2 aj v prípadoch, keď ku konfiškácii nehnuteľností došlo v čase pred rozhodným obdobím definovaným v § 4 ods. 1 zákona, riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Sžr/58/2011 zo dňa 14.02.2012, ktorý zaujal taký právny názor, že je celkom jednoznačné nielen vzhľadom k historickému, ale aj právnomu hodnoteniu minulosti, že v období od 25.02.1948 do konca roku 1989 dochádzalo k vedomému alebo hrubému porušovaniu základných princípov demokratického právneho štátu, medzinárodných zmlúv ako aj zákonnosti na viacerých úsekoch aplikácie práva, výskytu neprimeranej tvrdosti v používaní represii proti nositeľom iných názorov, k cieľavedomému ničeniu tradičných hodnôt európskej civilizácie, národných a náboženských práv, k zničeniu tradičných princípov vlastníckeho práva, a to prostredníctvom prenasledovania alebo hrozbou perzekúcie voči nim samotným i rodinám a blízkym. Uvedená charakteristika obdobia od 25.02.1948 až do konca roku 1989 je súhrnne označované ako obdobie neslobody. Naopak, obdobie od konca druhej svetovej vojny až po 25.02.1948 takéto znaky negatívne poňatého výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi nenesie. Je síce pravdou, že v tomto období boli prijaté prezidentské dekréty, ktoré mimoriadnou právnou formou zasiahli do právnych vzťahov určitých skupín jednotlivcov. Avšak právny názor, že dekréty č. 12/1945 Zb. a č. 108/1945 Zb. sa mohli stať prostriedkom politickej perzekúcie a vyvolať krivdy v zmysle zákona o pôde, je možné zaujať iba pre tie právno-aplikačné akty z nich vychádzajúce až po dátume 25.02.1948, tzn. vo forme konfiškačných výmerov vydávaných príslušnými konfiškačnými komisiami alebo Zborom povereníkov. Ust. § 6 ods. 2 zákona o pôde nerieši posun rozhodného obdobia pred dátum 25.02.1948, ale rozširuje len okruh oprávnených osôb, ktorým za predpokladu splnenia ďalších podmienok možno priznať status oprávnenej osoby.

1.8 Krajský súd ďalej poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. M-Sždov/3/2003, z ktorého vyplýva, že teleologickým výkladom, tzn. sledovaním účelu reštitučného zákona (tu je najmä dôraz na odstránenie krivd v čase neslobody), nie je možné dospieť k záveru, že by všetky akty konfiškácie mali podliehať zámeru zákonodarcu vyslovenom v ust. § 6 ods. 2 zákona o pôde, ale naopak iba tie akty, ktoré boli osobitnými zákonmi, napr. prostredníctvom § 38 zákona č. 330/1991 Zb. vyňaté spod konfiškácie. Najvyšší súd ďalej v tomto rozsudku uviedol, že ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o pôde nie je samostatnou normou komplexne riešiacou reštitučný nárok, nárok na vydanie nehnuteľností. Svojím obsahom len rozširuje okruh subjektov, definuje, a to stanovením kritérií, ďalšiu skupinu oprávnených osôb na vydanie nehnuteľností a to tých, ktorí prišli o vlastníctvo poľnohospodárskeho majetku konfiškáciou, a to za predpokladu, že im vznikol nárok na jeho vyňatie podľa osobitných predpisov. Ako neúplné (vymedzujúce len nový subjekt súladne s odsekom 1) s väzbou na spôsob straty vlastníctva konfiškáciou s tým, že oprávnenou osobou je len ten z nich, ktorému súčasne vznikol nárok (podľa osobitných predpisov) na vyňatie spod konfiškácie a nebol odsúdený. Samo o sebe nie je osobitným predpisom, zakladajúcim a vymedzujúcim nárok vyňatia majetku spod konfiškácie z hľadiska vecného, časového a ďalších hľadísk. Neupravuje predpoklady vyňatia spod konfiškácie, ale len predpoklady po stránke subjektu, jeho neopomenuteľné znaky, vlastnosti subjektu, ktorý prišiel o vlastníctvo konfiškáciou pre vydanie nehnuteľností. Toto ustanovenie ako neúplné (jednoznačne blanketného charakteru), nemožno aplikovať bez použitia ďalších ustanovení Zákona o pôde a tiež bez použitia osobitných predpisov, na ktoré odkazuje. Keď v § 4 ods. 1 zákon o pôde hovorí, že oprávnenou osobou na vydanie nehnuteľnosti je štátny občan, ktorého majetok prešiel na štát (spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1) v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 a keď pri vydaní nehnuteľnosti podľa § 6 ods. 2 sa postupuje obdobne ako v § 6 ods. 1 (teda odňatie spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 musí byť uskutočnené v zmysle § 4 ods. 1 v rozhodnom období), je treba mať za to, že uvedená doba je tiež podmienkou pre vydanie nehnuteľnosti, ktorá prešla na štát konfiškáciou.

1.9 Pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujal opačný právny názor v rozhodnutí sp. zn. 2Sžo/211/2010 dňa 06.04.2011, tento právny názor bol prelomený neskoršou judikatúrou, konkrétne rozhodnutiami č. k. 1Sžr/58/2011 zo dňa 14.02.2012 alebo 1Sžr/75/2013 a 10Sžr/3/2012.

1.10 Pokiaľ navrhovateľka vo svojom odvolaní poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 3/10 č. 60/01, treba zdôrazniť, že ústavný súd v tomto náleze zaujal stanovisko len ku výmere vydávanej pôdy a nezaoberal sa otázkou rozhodného obdobia. Rovnako sa touto otázkou nezaoberalo ani stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 45/1998, ktoré vychádza zo splnenia podmienky preukázania statusu oprávnenej osoby osobou uplatňujúcou si reštitučný nárok a následkom tohto právneho postavenia sú ďalej vyslovené právne názory, podľa ktorých po preukázaní, že osoba uplatňujúca nárok je oprávnenu osobou podľa § 6 ods. 2, je potrebné vydať jej nehnuteľnosti uvedené v § 1 ods. 1 písm. a) až c) zákona o pôde, teda vrátane pôdy, ktorá tvorí lesný fond, avšak s obmedzením obsiahnutým v § 6 ods. 3, t.j. každej oprávnenej osobe vo výmere najviac 150 ha poľnohospodárskej pôdy alebo 250 ha všetkej pôdy (vrátane lesnej). Predmetné stanovisko sa nezaobera otázkou rozhodného obdobia ani tým, či je pri posudzovaní reštitučného titulu možné ísť aj pred zákonom ohraničené rozhodné obdobie, ale naopak rieši otázku rozsahu poľnohospodárskeho majetku. Preto z neho pri posudzovaní tejto konkrétnej právnej veci Krajský súd v Žiline nemohol vychádzať.

1.11 K námietke navrhovateľky, že je nemysliteľné, aby existoval nárok na vydanie nehnuteľnosti v prípade, ak bola skonfiškovaná po 25.02.1948 a neexistoval, ak bola skonfiškovaná pred 25.02.1948 a pritom na základe rovnakého nariadenia č. 104/1945 Sb. Krajský súd uviedol, že táto námietka je nedôvodná. Tento predpis bol účinný od roku 1945, teda aj v období pred 25.02.1948 bolo možné na základe neho konfiškáciou stratíť vlastnícke právo. Strata vlastníctva konfiškáciou na základe predpisov z roku 1945, teda aj nariadenia č. 104/1945 SNR, ktorými sa po vojne riešili majetkové pomery osôb maďarskej, nemeckej národnosti a osôb považovaných za zradcov a nepriateľov slovenského národa, nebola zásadne produktom komunistického nadvlády, preto nie je možné ani konštatovať, že akákoľvek konfiškácia podľa uvedeného nariadenia môže byť dôvodom na navrátenie takto odňatého vlastníckeho práva, pretože nemusí byť súladná s účelom Zákona o pôde. Účelom Zákona o pôde, ako sa výslovne hovorí v preambule, je zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v období rokov 1948 až 1989, teda v období komunistického nadvlády. Pokiaľ teda ku konfiškácii došlo pred týmto rozhodným obdobím, ani logicky nie je možné hovoriť o tom, že by navrátením vlastníctva odňatým pred začatím obdobia nadvlády komunistov zmiernili sa následky práve majetkových krívd vzniknutých počas komunistického nadvlády. Samozrejme, je možné, že odňatím vlastníckeho práva konfiškáciou pred rozhodným obdobím došlo k majetkovej krivde, avšak táto prípadná krivda nemohla byť spôsobená komunistickou nadvládou a preto nemôže byť odškodnená Zákonom o pôde, ktorý výslovne odškodňuje len takéto (aj to len niektoré) krivdy.

1.12 Pokiaľ navrhovateľka poukazovala na rozhodnutia správnych orgánov, ktoré boli postupne vydávané vo vzťahu k uplatnenému reštitučnému nároku W. B. v rokoch 1996, ktoré konštatovali, že W. splnila podmienky pre priznanie reštitučného nároku, krajský súd k tomu uviedol, že sa jedná o právoplatne ukončené správne konania, ktoré nemožno nanovo prejednať ani vyhodnocovať v tomto súdnom konaní. Samotné vyhodnotenie správnych orgánov splnenia podmienok pre priznanie reštitučného nároku a argumentácia v týchto rozhodnutiach je pre toto konanie právne irelevantná. Súd jednotlivé podmienky pre priznanie reštitučného nároku hodnotil samostatne, podľa zisteného skutkového stavu vyplývajúceho z pripojeného správneho spisu, na základe platnej právnej úpravy a relevantnej judikatúry súdov Slovenskej republiky, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Pokiaľ navrhovateľka na pojednávaní zdôrazňovala, že nie je možné, aby súd zrušil svojím rozhodnutím už právoplatné rozhodnutie o navrátení vlastníckeho práva a priznaní reštitučného nároku, krajský súd poukázal, že týmto rozhodnutím nedošlo k zrušeniu už skôr právoplatných správnych rozhodnutí ohľadne čiastkových nárokov právnej predchodkyne navrhovateľky W. B.. Tieto zostávajú stále právoplatné, pretože predmetom tohto súdneho konania je preskúmanie napadnutého správneho rozhodnutia ohľadne nehnuteľností, ktoré sú uvedené vo výroku tohto správneho rozhodnutia. Pokiaľ sa krajský súd v Žiline týmto rozsudkom odchýlil od právneho názoru správnych orgánov uvedených v rozhodnutiach z roku 1996, a pritom dostatočným spôsobom vyargumentoval svoj právny názor, opierajúc sa o príslušné ustanovenia zákona a relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide o postup zákonný.

1.13 Ďalšia námietka navrhovateľky sa opiera o rozhodnutie Ústavného súdu SR PL. ÚS 3/2010. Krajský súd konštatoval, že s touto námietkou sa už vysporiadal v skoršom rozsudku č. k. 22Sp/74/2015-32 na str. 6 a 7, na ktorú argumentáciu poukazuje a aj v tomto rozsudku. Opakuje, že toto rozhodnutie ústavného súdu sa nezaoberalo otázkou rozhodného obdobia vo vzťahu k aplikácii § 6 ods. 2 zákona o pôde, rovnako ako sa touto otázkou nezaoberalo ani stanovisko Správneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 45/1998, ale tieto súdy zaujali stanovisko len ku výmere vydanéj pôdy.

1.14 Ďalšia námietka navrhovateľky vychádzala z toho, že odvolanie voči skoršiemu rozhodnutiu správneho orgánu zo dňa 09.03.2015, na základe ktorého odvolania bolo toto rozhodnutie krajským súdom zrušené, podali LESY Slovenskej republiky š.p., zastúpené konkrétnou advokátkou, ktorá podľa názoru navrhovateľky zastupuje skupiny ľudí, ktoré majú k pozemkom, ktoré sa majú vydať, už vystavené listy vlastníctva, čím dochádza k rozkrádaniu majetku vo vlastníctve štátu. Táto námietka je plne irelevantná, nie je ničím právne odôvodnená, zároveň je hypotetická. Samotné namietanie podania odvolania povinnej osoby, ktorá bola zastúpená advokátkou, je bez akýchkoľvek právnych dôsledkov vo vzťahu k možnému zrušeniu napadnutého uznesenia. Je zákonným právom účastníka správneho konania dať sa zastupovať advokátom, ktorého si slobodne vyberie a ktorý má právo podať voči rozhodnutiu správneho orgánu opravný prostriedok. Argument, že právna zástupkyňa LESY SR š.p. konala na objednávku fyzických osôb, ktoré vlastnia pozemky, ktoré majú byť vo vlastníctve povinnej osoby - LESY Slovenskej republiky š.p., resp. štátu, je právne irelevantná a nemá žiaden význam vo vzťahu k zodpovedaniu základnej otázky splnenia podmienok odňatia vlastníckeho práva v rozhodnom období, preto súd na ňu neprihliadol.

1.15 Posledná námietka uvedená v odvolaní sa týkala poukázania na konania pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 7C/30/2008 a 10C/355/2004, ako aj na konanie Krajského súdu v Žiline, ktorý mal uvedené rozsudky potvrdiť. Krajský súd konštatoval, že tieto rozsudky sa týkali civilných konaní a nemali žiaden právny súvis s reštitučným nárokom, ktorý je predmetom tohto súdneho konania. Podľa opísania týchto konaní v odvolaní navrhovateľky jednalo sa konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorú otázku súdy vyhodnocovali samostatne.

1.16 Krajský súd poukázal, že ak akt aplikácie práva vychádzajúci z nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR bol v danom prípade vydaný dňa 18.04.1946, kedy predsedníctvo SNR rozhodlo na návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, že V. V. J. a W. B., rod. V., obyvateľov v B., treba považovať podľa § 1 ods. 1 písm. d/ nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR za zradcov alebo nepriateľov slovenského národa a ich majetok sa považuje za skonfiškovaný, týmto právno-aplikačným aktom nedošlo k prechodu vlastníckeho práva na štát v rozhodnom období. Nebola teda splnená podmienka doby uvedená v § 4 ods. 1 zákona o pôde.

1.17 O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. a contrario v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. Navrhovateľka v konaní nebola úspešná, preto jej náhrada trov konania nepatrí, krajský súd jej preto náhradu trov konania nepriznal. Ostatní účastníci, ako aj odporca, nemajú zo zákona právo na náhradu trov konania, keďže ust. § 250k ods. 1 O.s.p. priznáva právo na náhradu trov konania len žalobcovi (navrhovateľovi), ak je v konaní úspešný.

2.

2.1 Proti rozsudku Krajského súdu podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil a rozhodol, že navrhovateľka S. spĺňa podmienky na vrátenie vlastníckeho práva, alebo priznania práva na náhradu k pozemkom, pôvodne zapísaným na vlastníkov V., rod. V. na vydanie nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. B. a O. alebo, aby vec vrátil Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

2.2 Poukázala, že krajský súd nazerajúc na problém cez prizmu rozhodného obdobia sa odvoláva na teleologický výklad v rozsudku NS SR sp. zn. M-Sždov a že nie je možné dospieť k rozhodnutiu, že nie všetky akty konfiškácie podliehajú zámeru zákonodarcu vyslovenom v ustanovení § 6 ods. 2 zákona o

pôde, ale len tie, ktoré boli osobitým zákonom vyňaté spod konfiškácie (§ 38 zákona č. 330/1991 Zb.) Poukazuje, že práve ustanovenie § 38 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. znie v rozpore s tvrdením súdu a určuje navrhovateľa ako oprávnenú osobu, keď uvádza: „Nehnutelnosti vyňaté spod konfiškácie podľa osobitných predpisov - zákon SNR č. 104/1945 Zb. sa vydajú (§ 6 ods. 2 zákona o pôde po novelizácii), ak návrh nebol uspokojený podľa osobitých predpisov, a to aj vtedy, ak boli pridelené po 28.02.1948“. Navrhovateľka uvádza, že logicky tu možno vyvodiť záver, že sa jedná o obdobie pred 28.02. (neuviedla rok) a tiež po ňom, a teda, že navrhovatelia spĺňajú podmienky vydania nehnuteľností.

2.3 Navrhovateľka poukazuje na komplexný výklad § 6 ods. 2 (neuviedla číslo zákona) v rozsudku NS SR sp. zn. Sžo/211/2010 s jasným odkazom na znenie jeho novelizácie č. 93/1992 Zb., keď bolo do § 6 ods. 2 vložené: „Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, aj štátnych občanov Slovenskej federatívnej republiky, ktorí majú trvalý pobyt na území Českej a Slovenskej federatívnej republiky a ktorým sa skonfiškoval poľnohospodársky majetok s poznámkou č. 9a/ nariadenia SNR 104/1945 Zb. a neboli odsúdení podľa osobitných predpisov“, uvedené podmienky novely podľa názoru navrhovateľky spĺňa tak, že je dôvodné vyvodiť záver, že navrhovateľka spĺňa podmienky na vydanie nehnuteľnosti. Poukazuje, že v poslednom odstavci § 6 ods. 2, novela uvádza navyše pravidlo, ako riešiť návrh v súbehu s ustanovením § 12, za situácie uvedenej v tomto ustanovení. Uvedené rozhodnutie NS SR vykladá, že ak bol majetok už pred rozhodným obdobím pridelený (v súlade s § 38 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.) v rámci predpisov o pozemkových reformách, rieši sa nárok oprávnených osôb podľa ustanovenia § 12, a teda § 6 ods. 2 predstavuje po novelizácii jasné prelomenie striktno vymedzeného rozhodného obdobia stanoveného pre prípady v § 6 ods. 1 (neuviedla číslo zákona).

2.4 Uvádza, že poslanie § 6 ods. 2 v znení novelizácie zákona 93/1992 Zb. a nasl., treba kvôli odstráneniu krivd na vlastných občanoch nevyhnutne posudzovať aspoň v dvoch rovinách skúmania, ktoré v doterajších konaniach neboli spomínané:

1. Rovina absolútneho vlastníckeho práva, neodňateľného (okrem verejného záujmu, ale to nie je jej prípad) podľa Ústavy SR čl. 20. Zákonodarcu v ustanovení § 6 ods. 2 zákona o pôde umožnil štátu a jeho samostatnej zložke - súdnej moci, odstrániť krivdy v tesne súvisiacom období, ktoré boli spáchané na absolútnych vlastníkoch.

2. Rovina súladu právnej normy s medzinárodným právom v oblasti dodržiavanej ľudských práv a slobôd. Ustanovenie § 6 ods. 2 v znení novely 93/1992 Zb. dostáva túto normu do súladu s Rímskym dohovorom zo dňa 04.11.1953 - konkrétne z jeho Dodatkovým protokolom, ktorého znenie musia štáty dodržiavať.

Uvedené dve roviny obsiahnuté v cieľoch zákonodarcu sledoval podľa navrhovateľky dôsledne vo svojom odôvodnení rozhodnutia aj uvedený rozsudok NS SR sp. zn. Sžo/211/2010 zo dňa 06.04.2010 takým spôsobom, že sa nesnažil znižovať právnu silu ustanovenia § 6 ods. 2 v znení novely č. 93/1992 Zb., ale sledoval úmysel zákonodarcu odstrániť nie len krivdy v rozhodnom období, ale aj krivdy spôsobené nariadením SNR 104/1945 Zb. na ktoré bolo v poznámke 9a poukázané. Najvyšší súd v uvedenom rozsudku potvrdil uvedené ustanovenie ako prelomové z inak striktno vymedzeného obdobia komunistickej nadvlády. Jasne špecifikoval rozhodné obdobie uvedené v § 4 ods. 1, pre prípady uvedené v § 6 ods. 1. Vyložil poslanie ustanovenia § 6 ods. 2 v znení novely zákona č. 93/1992 Zb. aj s pravidlom pre prípad súbehu s § 12, pre prípady pred rozhodným obdobím. Argumentoval, že nemožno logicky vysvetliť ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 222/1991 Zb. v pôvodnom znení s odkazom na poznámky 9, 9a a po novelizácii zákonov č. 93/1992 Zb. inak, ako úmysel zákonodarcu, priamo v zákone o pôde založiť reštitučný titul na odstránenie krivd pred rozhodným obdobím. Štát takto rešpektuje aj znenie Rímskeho dohovoru v dodatkovom protokole a tiež absolútne právo vlastníka, ktoré je neodňateľné.

3.

3.1 Odporca sa vyjadril k odvolaniu navrhovateľky a uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo aj „odvolací súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok Krajského súdu ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

4.2 V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

4.3 Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

4.4 Podľa preambuly zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o pôde“) Federálne zhromaždenie Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky v snahe zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia uznieslo sa na tomto zákone.

4.5 Podľa § 4 ods. 1 zákona o pôde oprávnenou osobou je štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1.

4.6 Podľa § 6 ods. 1 zákona o pôde oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku

- a) výroku o prepadnutí majetku, prepadnutí veci alebo zhabaní veci v trestnom konaní, prípadne v trestnom konaní správnom podľa prvých predpisov, ak bol výrok zrušený podľa osobitných predpisov,
- b) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme,
- c) postupu podľa § 453a Občianskeho zákonníka alebo podľa § 287a zákona č. 87/1950 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení zákona č. 67/1952 Zb.,
- d) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov,
- e) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 2/1958 Zb. SNR o úprave pomerov a obhospodarovaní spoločne užívaných lesov bývalých urbarialistov, komposesorátov a podobných útvarov,
- f) vyhlásenia a zmluvy o postúpení pohľadávok pre prípad vyst'ahovania (tzv. renunciačné vyhlásenie),
- g) toho, že občan zdržiavajúci sa v cudzine nehnuteľnosť zanechal na území republiky alebo ktorého majetok prešiel na štát podľa zákona č. 183/1950 Zb. o majetku zanechanom na území Československej republiky osobami, ktoré optovali pre Zväz sovietskych socialistických republík a presídlili na jeho územie,
- h) zmluvy o darovaní nehnuteľností uzavretej darcom v tiesni,

- i) dražobného konania uskutočneného na úhradu pohľadávky štátu,
- j) súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhlásila za neplatnú zmluva o prevode majetku, ktorou občan pred odchodom do cudziny previedol vec na iného, ak dôvodom neplatnosti bolo opustenie republiky, prípadne uznanie takejto zmluvy účastníkmi za neplatnú; v takom prípade je oprávnenou osobou nadobúdateľ podľa uvedenej zmluvy, a to aj pokiaľ táto zmluva nenadobudla účinnosť,
- k) kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok,
- l) odmietnutia dedičstva v dedičskom konaní urobeného v tiesni,
- m) vyvlastnenia za náhradu, pokiaľ nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená,
- n) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,
- o) znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými zákonnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady,
- p) prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu,
- r) politickej perzekúcie alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody,
- s) odovzdania do vlastníctva družstva podľa osobitných predpisov,
- t) prikázania do užívania právnickej osoby na základe zákona č. 55/1947 Zb. o pomoci roľníkom pri uskutočňovaní poľnohospodárskeho výrobného plánu, alebo vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. o niektorých opatreniach na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby,
- u) prevodu na štát spoločne užívaných singulárnych lesov a lesných družstiev, pokiaľ členmi družstva boli aj fyzické osoby. Na prevzatie tohto majetku sa použijú osobitné predpisy,
- v) prechodu na štát podľa osobitného predpisu, ak sa nachádzajú na území vojenského obvodu Javorina; § 11 ods. 1 písm. g) sa nepoužije.

4.7 Podľa § 6 ods. 2 zákona o pôde obdobne sa postupuje aj v prípadoch, keď fyzickým osobám vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov. Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, treba považovať na účely tohto zákona aj štátnych občanov Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorí majú trvalý pobyt na území Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a ktorým sa skonfiškoval poľnohospodársky majetok a neboli odsúdené podľa osobitných predpisov. Pokiaľ tento majetok bol už pred rozhodným obdobím pridelený v rámci predpisov o pozemkových reformách, rieši sa nárok týchto oprávnených osôb podľa § 12, ak došlo k odňatiu prídelu postupom uvedeným v odseku 1.

4.8 Podľa § 1 ods. 1 písm. d/ nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR v znení ku dňu 18.04.1946 s okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškujú sa pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve: zradcov a nepriateľov slovenského národa akejkoľvek národnosti.

4.9 Podľa § 2 nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR pôdohospodárskym majetkom podľa tohto nariadenia treba rozumieť súbor poľnohospodárskych nehnuteľností a lesov, k nim patriace budovy a zariadenia slúžiace vlastnému poľnému a lesnému hospodárstvu, závody pôdohospodárskeho priemyslu, ktoré sú vo vlastníctve osôb uvedených v § 1 ods. 1, ak nie sú právne a hospodársky samostatné, ako aj hnuťelné príslušenstvo (vlastnému poľnému a lesnému hospodárstvu slúžiaci živý a mŕtvy inventár a poľnohospodárske zásoby, z prevádzky pôdohospodárstva pochádzajúce peniaze, pohľadávky a cenné papiere), ďalej vinohrady, záhrady, rybníky, stavebné parcely, ktoré sú súčasťou poľnohospodárskeho celku, také obytné domy a iné budovy, ktoré podľa svojej povahy môžu byť používané k účelom poľnohospodárskym alebo sú vhodné na ubytovanie presídlencov pri vnútornej kolonizácii a všetky vecné užívacie práva bez ohľadu na to, či sú samostatné alebo či sú príslušenstvom vlastníctva konfiškovaného majetku alebo jeho časti.

4.10 Najvyšší súd Slovenskej republiky zo súdneho ako aj z pripojeného administratívneho súpisu odporcu zistil, že rozhodnutím č. k. OÚ-LM-PLO-30-2016/000473-47/Kra zo dňa 30.03.2016 Okresný úrad Liptovský Mikuláš, pozemkový a lesný odbor rozhodol podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde tak, že dedičia navrhovateľky W. nespĺňajú podmienky ustanovené zákonom o pôde na navrátenie vlastníckeho

práva alebo priznaní práva na náhradu pozemkov, pôvodne zapísaným na vlastníkov V. v nasledujúcich katastrálnych územiach: kat. úz. V. B., kat. úz. O., kat. úz. K., kat. úz. V. L. a kat. úz. Z., ktoré boli vo výroku špecifikované pozemnoknižnými vložkami a pozemnoknižnými parcelami a to z dôvodu, že na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškácii a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení neskorších predpisov došlo ku konfiškácii nehnuteľného majetku osoby uplatňujúcej si reštitučný návrh W. pred začatím rozhodného obdobia, t.j. pred 25.02.1948 a preto nebola splnená základná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľností podľa zákona o pôde v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o pôde a to, že nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia vlastníckeho práva štátom. V odôvodnení uviedol, že dňa 07.02.1992 si uplatnila W. B., rod. V. nárok na priznanie vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré podľa § 6 ods. 2 zákona o pôde prešli do vlastníctva Československého štátu, a to na základe Upovedomenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy sekcia Bratislava č. 23.313/46-I/B zo dňa 24. júna 1946. Žiadosť sa týkala majetku zapísaného v PK vložke č. 4, kat. úz. V. B.. Tieto nehnuteľnosti boli predmetom rozhodnutia správneho orgánu č. 652-137/92-96 Šd zo dňa 14.02.1996, ktoré návrhu vyhovel. Ďalšími podaniami zo dňa 10.02.1994 a 15.02.1994 W. B. rozšírila svoje podanie v zmysle zákona o pôde o ďalšie nehnuteľnosti v kat. úz. V.. Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka, aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia. V priebehu konania navrhovateľka W. zomrela a dedičmi sa stali jej deti W.. V priebehu konania zomrel G. a jeho dedičmi sú Y. N., rod. B. a W.. B. B.. Vo veci uplatneného reštitučného nároku vydal správny orgán dňa 09.03.2015 rozhodnutie, ktorým dedičom po navrhovateľke W. priznal vlastnícke právo k tam uvedeným nehnuteľnostiam. Proti tomu podala povinná osoba LESY Slovenskej republiky š.p. odvolanie na Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom č. k. 22Sp/74/2015-32 zrušil rozhodnutie správneho orgánu a vec vrátil na ďalšie konanie. Proti tomuto rozsudku nepodala odvolanie žiadna zo zúčastnených strán a preto rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.11.2015. V ďalšom konaní sa správny orgán riadil rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 22Sp/74/2015-32 a jeho právnym názorom a vydal nové rozhodnutie, ktoré v plnej miere rešpektuje jeho právny názor. Z Upovedomenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. 23.313/46-I/B zo dňa 24. júna 1946 vyplynulo, že predsedníctvo Slovenskej národnej rady na svojom zasadnutí dňa 18.04.1946 rozhodlo na návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy predložený po dohode s Povereníctvom vnútra, že V. a W., rod. V., obyvateľom B., treba považovať podľa písm. d/ ods. 1 § 1 nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR na zradcov alebo nepriateľov slovenského národa. Na základe tohto rozhodnutia sa považuje pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 cit. nariadenia, patriaci vlastníckym právom V. a W., rod. V. za skonfiškovaný ku dňu 01.03.1945, a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádza. Z uvedeného listinného dôkazu vyplýva, že ku konfiškácii nehnuteľností došlo na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. ku dňu 01.03.1945. Ďalej správny orgán poukázal na právny názor Krajského súdu v Žiline v zrušujúcom rozsudku, ktorý uviedol, že § 6 ods. 2 zákona o pôde nerieši posun rozhodného obdobia pre dátum 25.02.1948, ale len rozširuje okruh oprávnených osôb, ktorým za predpokladu splnenia ďalších podmienok možno priznať status oprávnenej osoby. Rovnaký právny názor zaujal aj Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp. zn. 1Sžr/75/2013 a 10Sžr/3/2012. Pokiaľ Najvyšší súd SR zaujal opačný právny názor vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Sžo/211/2010 zo dňa 06.04.2011, tento právny názor bol prelomený neskoršou judikatúrou, konkrétne napr. 1Sžr/58/2011 zo dňa 14.02.2012. Na základe toho správny orgán konštatoval, že v danom prípade došlo k konfiškácii nehnuteľného majetku osoby uplatňujúcej si reštitučný návrh W. B. pred začatím rozhodného obdobia, teda pred 25.02.1948 a z toho dôvodu nebola splnená základná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľností podľa zákona o pôde v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o pôde, a to, že nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia jej vlastníckeho práva štátom. Správny orgán konštatoval, že vo svojom pôvodnom rozhodnutí č. OÚ-LM-PLO-24-2015/000362GK zo dňa 09.03.2015 vec nesprávne právne posúdil, pretože kladne vyhodnotil splnenie všetkých hmotnoprávných podmienok a právnym nástupcom oprávnenej osoby navrátil vlastnícke právo ku konfiškovaným nehnuteľnostiam. V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom preto správny orgán zvyšnú časť uplatneného reštitučného nároku

zamieta napriek tomu, že vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zaujal opačný právny názor. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Sžr/58/2011, podľa ktorého aj keby rozhodnutie konfiškačnej komisie alebo Zboru povereníkov podľa Nariadenia SNR č. 104/1945 bolo vydané po februári 1948, okamih prechodu na štát bol ku dňu 01.03.1945 podľa cit. nariadenia. Vzhľadom na uvedené správny orgán neskúma rozhodné obdobie prechodu vlastníckeho práva na štát, pretože prechod vlastníckeho práva sa uskutočnil na základe zákona, ale skúma, kedy v danom prípade bolo vydané administratívne rozhodnutie. V tomto prípade z upovedomenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 24.06.1946 vyplynulo, že predsedníctvo SNR na svojom zasadnutí dňa 18.04.1946 rozhodlo na návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy predložený po dohode s Povereníctvom vnútra. Na základe tohto rozhodnutia sa považuje pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 cit. nariadenia, patriaci vlastníckym právom V. a W., rod. V., za skonfiškovaný.

4.11 Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka. Poukázala v ňom na predchádzajúce správne rozhodnutie v tejto reštitučnej veci zo dňa 14.02.1996, ktoré kladne rozhodlo o tom, že W. B. spĺňa podmienky pre priznanie reštitučného nároku, ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/153/1996 zo dňa 21. mája 1996, na rozhodnutie Pozemkového úradu Liptovský Mikuláš zo dňa 22.07.1996, ktoré taktiež rozhodlo, že W. B. spĺňa podmienky pre priznanie reštitučného nároku a rozhodnutie Krajského úradu v Žiline, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, ktorý dňa 02.04.1998 rozhodol, že povinnou osobou podľa § 16 ods. 2 na poskytnutie náhrady za zlikvidované stavby je štát prostredníctvom Slovenského pozemkového fondu. Domnievala sa, že je nelogické a po právnej stránke neobstojí tvrdenie, že konfiškácia na základe nariadenia č. 104/1945 zb. bola podmienená vydaním príslušného administratívneho rozhodnutia v rozhodnom období, t.j. od 25.02.1948 do 01.01.1990. To by znamenalo, že v prípade, ak by bola pôda skonfiškovaná na základe tohto nariadenia pred 25.02.1948, nárok na vydanie skonfiškovaných nehnuteľností by oprávnená osoba nemala. Ak ale podľa toho istého nariadenia bola pôda skonfiškovaná po 25.02.1948, tak už nárok na vydanie skonfiškovaných nehnuteľností oprávnená osoba má? Podľa navrhovateľky je uvedené nezmysel, ktorý nie je možné brať vážne. Poukázala na ods. 2 (bez uvedenia paragrafu). Pokiaľ odporca poukazuje na názor niektorých sudcov Najvyššieho súdu SR, je to iba ich názor, ale zákon o pôde a jeho novelizácie sú stále v platnosti, zrušené neboli a zákonodarným orgánom je Slovenská národná rada. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu č. k. 2Sžo/211/2010 zo dňa 06.04.2011, podľa ktorého § 6 ods. 2 zákona o pôde možno prezentovať ako ďalší reštitučný titul, ktorý predstavuje prielom do prísne vymedzeného rozhodného obdobia, ktoré je stanovené v § 6 ods. 1 tohto zákona. Reštitučné nároky si môžu s úspechom uplatniť za predpokladu splnenia zákonom stanovených podmienok aj tí, ktorým bol konfiškovaný majetok pred 25.02.1948, pretože predpisy, na ktoré sa citované zákonné ustanovenie odvoláva, boli vydané v roku 1945, teda pred rozhodným obdobím. Ak by zákonodarca chcel umožniť reštitúciu znárodneného majetku len tým osobám, ktorým bol takýto majetok odňatý rozhodnutím konfiškačnej komisie po 25.02.1945 (zrejme malo byť uvedené 1948), musel by to v zákone výslovne uviesť. Z toho vyplýva, že novelizáciou § 6 ods. 2 zákona o pôde zákonom č. 93/1992 Zb. došlo k rozšíreniu zákonom vymedzeného okruhu oprávnených osôb a tieto osoby dostali možnosť uplatniť si svoje nároky na navrátenie zoštátneného majetku podľa zákona o pôde. Taktiež poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR PL. ÚS 3/2010 č. 60/01. Poukázala na predchádzajúce (zrušené) správne rozhodnutie zo dňa 09.03.2015, ktoré kladne rozhodlo o jej reštitučnom nároku v tejto veci, pričom odvolanie podala povinná osoba LESY SR Banská Bystrica, zastúpená advokátkou, ktorá v žiadnom prípade nezastupuje záujem LESOV SR, ale určitú skupinu ľudí, ktorí na parcelách, o ktorých teraz rozhoduje Pozemkový úrad, už majú vystavené listy vlastníctva. Poukázala na konkrétneho podnikateľa s pôdou na Liptove, žijúceho v Bratislave a jeho rodinu. Ďalej vymenovala listy vlastníctva, na ktorých je zapísaný tento podnikateľ a podľa nej jemu blízke osoby a nastolila otázku, koho zastupuje advokátka LESOV Slovenskej republiky JUDr. Eva Mihóková: či povinnú osobu alebo osoby, ktoré si na majetok vo vlastníctve štátu už dali vystaviť listy vlastníctva. Tiež poukázala na súdne konanie vedené na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10S/355/2004 navrhovateľa R.. B. D. voči nej ako odporkyňi o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a taktiež aj na konanie vedené na tom istom súde pod sp. zn. 7C/30/2008 toho istého navrhovateľa proti nej ako odporkyňi - taktiež o určenie vlastníckeho práva, v ktorých obidvoch mal úspech R.. B. D.. Mala zato, že či už Okresný súd

Liptovský Mikuláš alebo Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, ktorý potvrdil tieto rozsudky, rozhodli nesprávne, keď určili, že sporné nehnuteľnosti, ktoré boli v úplnosti skonfiškované štátom W. B., patria do dedičstva po E. D., ktorá tieto nehnuteľnosti nikdy vo svojom vlastníctve nemala. Domnieva sa, že by bolo správne a súladné so zákonom i dobrými mravmi, aby Krajský súd v Žiline napadnuté rozhodnutie zrušil v celom rozsahu a rozhodol tak, že dedičia oprávnenej osoby W. B. spĺňajú podmienky ustanovené zákonom o pôde.

4.12 Svoje odvolanie navrhovateľka doplnila podaniami zo dňa 26. septembra 2016 a 05.10.2016, ktoré boli podané po uplynutí odvolacej lehoty.

4.13 K odvolaniu sa vyjadrila JUDr. Eva Mihóková, advokátka, faxovým podaním, ktoré došlo súdu deň pred termínom pojednávania, podľa jej tvrdenia právna zástupkyňa účastníka konania LESY Slovenskej republiky š.p., ktorá však nepredložila v tomto konaní plnú moc pre zastupovanie účastníka konania. Preto s ňou ako právnou zástupkyňou účastníka konania LESY Slovenskej republiky š.p. súd nekonal.

4.14 Odporca sa k odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 07.06.2016, pričom zotrval na svojom právnom názore uvedenom v napadnutom rozhodnutí. Žiadal, aby súd rozhodnutie potvrdil.

4.15 Ostatní účastníci sa k odvolaniu nevyjadrili.

4.16 Z Upovedomenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. 23.313/46-I/B z 24.06.1946 vyplynulo, že predsedníctvo Slovenskej národnej rady na svojom zasadnutí dňa 18.04.1946 rozhodlo na návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy predložený po dohode s Povereníctvom vnútra, že V. W., rod. V., obyvateľov v B., treba považovať podľa písm. d) ods. 1 § 1 nariadenia č. 104/1945 Zb. za zradcov alebo nepriateľov slovenského národa. Na základe tohto rozhodnutia považuje sa pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 citovaného nariadenia patriaci vlastníckym právom V., W., rod. V. za skonfiškovaný ku dňu 01.03.1945, a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádza. Z uvedeného listinného dôkazu vyplýva, že ku konfiškácii nehnuteľností W. došlo na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. individuálnym správny aktom zo dňa 18.04.1946.

4.17 Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. S nimi sa stotožňuje v plnom rozsahu.

4.18 Podľa § 4 zákona o pôde oprávnenou osobou je štátny občan Českej a Slovenskej federatívnej republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo iné právnické osoby v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 zákona o pôde. Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6 zákona o pôde zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo, ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a Slovenskej federatívnej republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a/ dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b/ dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu prepadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,
- c/ deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,

d/ rodičia osoby uvedenej v odseku 1,

e/ súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti (ods. 2).

4.19 Podľa § 13 ods. 1 zákona o pôde právo na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 môže oprávnená osoba uplatniť do 31.12.1992. Ustanovenie § 6 ods. 1 zákona o pôde vymenúva dôvody, pri preukázaní ktorých sa oprávneným osobám vráti vlastnícke právo alebo prizná právo na náhradu. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa obdobne postupuje aj v prípadoch, keď fyzickým osobám vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov (9). Za osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, treba považovať na účely tohto zákona aj štátnych občanov Slovenskej republiky, ktorí majú trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a ktorým sa skonfiškoval (9a) poľnohospodársky majetok a neboli odsúdené podľa osobitných predpisov (9b). Pokiaľ tento majetok bol už pred rozhodným obdobím pridelený v rámci predpisov o pozemkových reformách, rieši sa nárok týchto oprávnených osôb podľa § 12, ak došlo k odňatiu prídela postupom uvedeným v odseku 1.

4.20 Citované ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o pôde nie je samostatnou normou, komplexne riešiacou reštitučný nárok, nárok na vydanie nehnuteľnosti. Svojim obsahom len rozširuje okruh subjektov, definuje a to stanovením kritérií, ďalšiu skupinu oprávnených osôb na vydanie nehnuteľností, a to tých, ktorí prišli o vlastníctvo k poľnohospodárskemu majetku konfiškáciou, a to za predpokladu, že im vznikol nárok na jeho vyňatie podľa osobitných predpisov. Ako neúplné (vymedzujúce len nový subjekt súladne s odsekom 1) s väzbou na spôsob strany vlastníctva s konfiškáciou s tým, že oprávnenou osobu je len ten z nich, ktorému súčasne vznikol nárok (podľa osobitných predpisov) na vyňatie spod konfiškácie a nebol odsúdený.

4.21 Nie je osobitným predpisom zakladajúcim a vymedzujúcim nárok na vyňatie majetku spod konfiškácie z hľadiska vecného, časového a ďalších hľadísk. Neupravuje predpoklady vyňatia spod konfiškácie, ale len predpoklady po stránke subjektu, jeho neopomenuteľné znaky, vlastnosti subjektu, ktorý prišiel o vlastníctvo konfiškáciou, pri vydaní nehnuteľnosti. Nevymedzuje predmet vydania ani ďalšie predpoklady, právne skutočnosti, na základe ktorých nárok na vydanie a v akom rozsahu vzniká. Toto ustanovenie ako neúplné (jednoznačne blanketového charakteru) nemožno aplikovať bez použitia ďalších ustanovení zákona o pôde a tiež bez použitia osobitných predpisov, na ktoré odkazuje - predpisy upravujúce podmienky vyňatia spod konfiškácie.

4.22 Najvyšší súd Slovenskej republiky je názoru, že v § 4 ods. 1 zákona o pôde sa hovorí, že oprávnenou osobou na vydanie nehnuteľnosti je štátny občan, ktorého majetok prešiel na štát (spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1) v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1989 a keď pri vydaní nehnuteľností podľa § 6 ods. 2 zákona o pôde sa postupuje obdobne, je treba mať za to, že uvedená doba je tiež podmienkou pre vydanie nehnuteľností, ktoré prešli na štát konfiškáciou. Ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o pôde to už úvodom požaduje súčasne, a to dominantne stanovuje, že má ísť (len) o prípade, keď fyzickým osobám (tie ako oprávnené vymedzuje ďalej) vznikol nárok na vyňatie podľa osobitných predpisov. Toto platí zvlášť aj preto, že je to súladné s účelom zákona. Účelom zákona ako sa výslovne hovorí v preambule, je zmeniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v období rokov 1948 až 1989, teda v období tzv. komunistického nadvlády. Ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o pôde ani časťou vymedzujúcou oprávnenú osobu, účelom zákona neprekročilo. Napokon, túto časť nemožno oddeliť od veliacej prvej vety, a ani ďalších všeobecných ustanovení systematicky usporiadaných za účelom určenia podmienok na odstránenie niektorých krívd, ku ktorým došlo v limitovanom časovom období. Iný výklad by odporoval logickému mysleniu. Nemožno totiž súčasne tvrdiť, že neplatí časový limit uvedený v § 4 ods. 1, tiež aj v ods. 2 zákona o pôde a pritom navrhovateľku, ktorej majetok nebol skonfiškovaný, ale len jej predchodcom, považovať za oprávnenú osobu. Strata vlastníctva konfiškáciou na základe predpisov z roku 1945 (nariadenie SNR č. 104/1945 Zb.), ktorými sa po vojne riešili majetkové pomery osôb nemeckej, maďarskej národnosti a osôb považovaných za zradcov nepriateľov slovenského národa, nebola zásadne produktom komunistického nadvlády. Obdobie od konca druhej svetovej vojny až po 25.02.1948 takéto znaky negatívne poňatého

výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi nenesie, resp. mu ani historické analýzy neprisudzujú. Je síce pravdou, že v tomto období boli prijaté prezidentské dekréty, ktoré mimoriadnou právnou formou zasiahli do právnych vzťahov určitých skupín jednotlivcov. Avšak právny názor že dekréty č. 12/1945 Sb. a 108/1945 Sb. sa mohli stať prostriedkom politickej perzekúcie a vyvolať krivdy v zmysle zákona č. 222/1991 Zb. je možné zaujať iba pre tie právno-aplikačné akty z nich vyplývajúce až po dátume 25.02.1948, to znamená vo forme konfiškačných výmerov vydávaných príslušnými konfiškačnými komisiami alebo Zborom povereníkov.

4.23 Otázku, či priznanie reštitučného nároku podľa zákona o pôde je možné podľa § 6 ods. 2 zákona o pôde aj v prípadoch, keď ku konfiškácii nehnuteľnosti došlo v čase pred rozhodným obdobím definovanom v § 4 ods. 1 zákona o pôde, riešil Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 1Sžr/58/2011 zo dňa 14.02.2012, ktorý zaujal taký právny názor, že je celkom jednoznačné, nielen vzhľadom k historickému ale aj právnemu hodnoteniu minulosti, že v období od 25.02.1948 do konca roku 1989 dochádzalo k vedomému alebo hrubému porušovaniu základných princípov demokratického právneho štátu, medzinárodných zmlúv ako zákonnosti na viacerých úsekoch aplikácie práva, výskytu neprimeranej tvrdosti v používaní represii proti nositeľom iných názorov, k cieľavedomému ničeniu tradičných hodnôt európskej civilizácie, národných a náboženských práv, zničeniu tradičných princípov vlastníckeho práva a to prostredníctvom prenasledovania alebo hrozbou perzekúcie voči nim samotným i rodinám a blízkym. Uvedená charakteristika obdobia od 25.02.1948 až do konca roku 1989 je súhrnne označovaná ako obdobie neslobody. Naopak, obdobie od konca druhej svetovej vojny až po 25.02.1948 takéto znaky negatívne poňatého výkonu štátnej moci a politickej perzekúcie vtedajšieho štátneho režimu proti jednotlivcovi nenesie. Je síce pravdou, že v tomto období boli prijaté prezidentské dekréty, ktoré mimoriadnou právnou formou zasiahli do právnych vzťahov určitých skupín jednotlivcov. Avšak právny názor, že dekréty č. 312/1945 Sb. a číslo 108/1945 Sb. sa mohli stať prostriedkom politickej perzekúcie a vyvolať krivdy v zmysle zákona o pôde, je možné zaujať iba pre tie právno-aplikačné akty z nich vyplývajúce, až o dátume 25.02.1948, to znamená vo forme konfiškačných výmerov vydávaných príslušnými konfiškačnými komisiami alebo Zborom povereníkov. V § 6 ods. 2 zákona o pôde sa nerieši posun rozhodného obdobia pred dátum 25.02.1948, ale rozširuje len okruh oprávnených osôb, ktorým za predpokladu splnenia ďalších podmienok možno priznať status oprávnenej osoby. Rovnaký právny názor zaujal aj Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp. zn. 1Sžr/75/2013 a 10Sžr/3/2012. Pokiaľ Najvyšší súd SR zaujal opačný právny názor vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Sžo/2011/2010 zo dňa 06.04.2011, tento právny názor bol prelomený neskoršou judikatúrou, konkrétne napr. 1Sžr/58/2011 zo dňa 14.02.2012.

4.24 Najvyšší súd Slovenskej republiky na podporu tohto právneho názoru poukazuje na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 91/08-111 zo dňa 09.09.2008, v ktorom sa uvádza: 10Sžr/3/2012 ... „Rozhodnú dobu pre obecnú reštitúciu ustanovil zákonodarca v § 52 ods. 2 katastrálneho zákona na obdobie rokov 1948-1989. Takéto vymedzenie rozhodnej doby je zhodné s vymedzením podľa zákona č. 480/1991 Zb. o dobe neslobody, podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávneho komunistického systému, podľa zákona č. 119/190 Zb. o súdnej rehabilitácii, podľa zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, ako aj podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Z uvedeného je zrejmé, že zákonodarca obdobie tzv. tretej republiky - Československej republiky (1945-1948) ... nepovažuje na reštitučné účely za dobu neslobody. ...V danom prípade teda nebol žiadny právny alebo iný dôvod výkladom rozšíriť obdobie neslobody ustanovené zákonodarcom...“.

4.25 Najvyšší súd je názoru, že Krajský súd v Žiline sa stotožnil s právnym názorom okresného úradu ohľadne tej skutočnosti, že ja v prípade, ak sa postupuje podľa § 6 ods. 2 zákona o pôde, musí byť dodržaná zákonná podmienka stanovená v § 4 ods. 1 zákona o pôde a to, že k odňatiu vlastníctva došlo v rozhodnom období. Je to podmienka, ktorá síce nie je explicitne stanovená v § 6 ods. 2 citovaného zákona, avšak vyplýva z § 4 ods. 1 zákona o pôde, t.j. k prechodu vlastníctva nehnuteľnosti na štát alebo na iné právnické osoby muselo dôjsť v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 (rozhodné obdobie). Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989. Zákonodarca novelou

zákona č. 229/1991 Zb. zákonom č. 93/1992 Zb. rozšíril oprávnené osoby, ktoré majú nárok na vydanie nehnuteľnosti, o fyzické osoby, ktorým vznikol nárok na vyňatie poľnohospodárskeho majetku z konfiškácie podľa osobitných predpisov, napr. nariadenie Zboru povereníkov 26/1948 Sb. SNR. Pokiaľ ide o konfiškáciu poľnohospodárskeho majetku, odvoláva sa zákon na nariadenie SNR 104/1945 Sb. a pokiaľ ide o odsúdenie podľa osobitných predpisov na nariadenie SNR 33/1945 Sb. o potrestaní fašistických zločincov, okupantov, zradcov a kolaborantov.

4.26 Najvyšší súd Slovenskej republiky teda konštatuje, že v danom prípade došlo ku konfiškácii nehnuteľného majetku osoby uplatňujúci si reštitučný návrh pred začatím rozhodného obdobia, t.j. pred 25.02.1948, a preto nebola splnená zákonná hmotnoprávna podmienka na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona o pôde v zmysle § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 zákona o pôde, a to, že nebolo dodržané rozhodné obdobie odňatia jej vlastníckeho práva štátom. Pretože správny orgán kladne vyhodnotil splnenie všetkých hmotnoprávnych podmienok tejto osoby a prinavrátil jej právnym nástupcom vlastnícke právo ku skonfiškovaným nehnuteľnostiam, nesprávne vec právne posúdil a z tohto dôvodu krajský súd správne zrušil napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie.

4.27 Najvyšší súd na základe vyššie uvedeného považuje za správny záver krajského súdu a odporcu, že rozhodnutie o konfiškácii z roku 1946 nespĺňa zákonom stanovené podmienky na vyňatie nárokovanej nehnuteľnosti z konfiškácie podľa osobitných predpisov. Najvyšší súd len poukazuje, že za osobitné predpisy, ktoré má na mysli ustanovenie § 6 ods. 2 zákona o pôde, treba považovať predovšetkým zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, okresných úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, a to ustanovenie § 38 ods. 1 a 2. Týmto predpisom došlo fakticky k využitiu zmocnenia stanoveného v § 1 ods. 11 nariadenie vlády č. 104/1945 Zb. a k zákonnému vymedzeniu ďalších nárokov (po vecnej stránke) na vyňatie poľnohospodárskeho majetku spod konfiškácie, ako dovtedy len pre osoby maďarskej národnosti upravovalo len nariadenie č. 26/1948 Zb. SNR. Takto vydaniu v režime zákona o pôde nepodliehali len tie nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát konfiškáciou na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie alebo Zboru povereníkov vydaného po 25.02.1948 s výnimkou prípadov, ak išlo osoby postihnuté podľa osobitných predpisov (§ 38 ods. 3 zákona č. 330/1991 Zb.

4.28 Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že v danej veci neboli splnené podmienky podľa § 9 ods. 1 zákona o pôde, čo ušlo zrejme okresnému úradu aj súdu. Pôvodná navrhovateľka si uplatnila svoj nárok na Ministerstve, avšak svoj nárok si mala uplatniť na okresnom úrade (pozemkový úrad) a zároveň si mala uplatniť nárok voči štátnym lesom. Iba vtedy by boli splnené podmienky na uplatnenie nároku. Odporca preto mohol nárok navrhovateľky zamietnuť pre nesplnenie podmienok zákona.

4.29 Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, a po vyhodnotení odvolacích námietok navrhovateľky, odvolací súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

4.30 O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR tak, že neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal a odporcovi ako aj ďalším účastníkom konania náhrada trov konania zo zákona neprináleží (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

4.31 S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

4.32 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.